

Josep Oller Macià (1952-2021)

M'agradaria poder escriure en poques paraules tot el que m'has ensenyat durant els anys que hem compartit, com a companys de professió i com a amics, i no voldria deixar-me res del que és important. La guineu diu al petit príncep¹: «—Heus aquí el meu secret. És molt senzill: només hi veiem bé amb el cor. Tot el que és essencial és invisible als

ulls», i sí, és ben cert. Intentaré en aquestes línies fer visible totes aquestes coses que tu has fet vives amb el cor.

Nascut a Barcelona, aviat vas veure clar que volies ser pediatre. Vas estudiar la carrera a la Facultat de Medicina i vas fer l'especialitat a l'escola de Pediatria i Puericultura del professor Manuel Cruz Hernández. Vas guanyar l'oposició a la plaça de pediatre de la Seguretat Social, amb un número capdavanter. Vas cuidar dels nadons a la Clínica del Pilar amb altres companys durant un grapat d'anys. Vas ampliar l'exercici de la pediatria amb la consulta al carrer Sant Elies. A tu t'agradava el contacte amb els infants i els seus pares, i eres pediatre de nit i de dia, els dies feiners i els festius, la porta i el telèfon estaven oberts sempre que fos necessari. Els cursos de formació continuada de la Societat Catalana de Pediatria, les sessions clíniques, les reunions anuals, els cursos intensius d'actualització i divulgació, els congressos, formaven part de la teva vida professional i sempre estaves al dia. La teva dedicació, la teva professionalitat i la teva entrega van merèixer el Premi a l'excel·lència professional del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona l'any 2011. T'hi vas aplicar plenament, fins que la malaltia t'ho va impedir.

Quan vas voler formar una família, vas saber que la Maria seria la teva companya de viatge i juntament amb les dues filles, l'Anna i la Marta, ens has demostrat com eren d'importants en la teva vida. Quan «les nenes» eren petites, jugaven a preguntar-te: «Qui t'estima a tu, papi?» I sempre els contestaves: «Tothom qui em coneix». I és ben cert, ho han pogut comprovar.

Com al petit príncep, no et va costar gaire aprendre què volia dir *domesticar*: «*una cosa molt oblidada, segons la guineu; vol dir crear lligams. Si em domesticques tindrem necessitat l'un de l'altre...*».

A elles els vas ensenyar que la vida és un viatge que val la pena fruir, i tots quatre i a vegades amb amics, vas gaudir plenament de conèixer nous mons i de fotografiar-los per tal de no oblidar, fins i tot en les circumstàncies més adverses. Heu assaborit els viatges: abans preparant-los, durant adaptant-los a les teves possibilitats i després recordant-los. Als estius, a la teva Calella estimada, vas gaudir del cel, del sol i del mar.

Quan la malaltia et va trucar a la porta, fa vint-i-vuit anys, et vas encarregar d'ensenyar-nos com es pot estar malalt, lluitant sense queixar-te, i jo diria, fins i tot, acceptant el final que veies que s'acostava.

Et recordarem sempre com un gran mestre, perquè tot això ho has fet sense fer soroll, amb senzillesa, bonhomia, amabilitat, prudència, honestat, humanitat i amb una rialleta sorneguera de tant en tant, si la situació ho permetia.

No vas voler marxar davant dels teus éssers estimats perquè, com el petit príncep, no volies plorar en el comiat i vas aprofitar el moment que et van portar a fer una radiografia per volar lluny, molt lluny, tot dient: «*Els estels no són iguals per a tothom. Per als qui viatgen, els estels són guies. Per a altres no són altra cosa que petits llumets; vosaltres, en canvi, tindreu un estel com ningú en té. Quan mireu el cel, a la nit, com que jo viuré en algun dels estels, com que hi riuré, per vosaltres serà com si riguessin tots els estels. I quan estareu consolats (perquè sempre acabem consolant-nos), estareu contents d'haver-me conegut, d'haver-me tingut com a espòs, com a pare, com a germà, com a amic, com a pediatre*»¹.

Descansa en pau, Josep.
Gràcies per la teva amistat.

M. Teresa Esqué Ruiz

Pediatra-neonatòloga

¹ El text és una adaptació d'El petit príncep, d'Antoine de Saint-Exupéry.